

Afstemning ved Valg for Valgberettigede. Af hvad Grund skulde jeg saa ikke kunne foreslaa hemmelig Afstemning ved Valg her? Det forekommer mig fuldt principmæssigt. Hvad der er mest opdragende, enten Valg ved offentlig Afstemning eller ved hemmelig Afstemning, ligger jo langt udenfor dette Spørgsmaal for Diebliffet. Dernæst siger det ærede Medlem, at naar vi kunne vælge en Mand, der er borte, til at træde ind i et Udvalg, maa vi naturligvis ogsaa kunne tillade en Mand, der er borte, at have Valgret til et Udvalg. Det ærede Medlem blander her Valgbarhed og Valgret sammen i en Potte paa en ganske besynderlig Maade, og han har ikke overvejet, er jeg overbevist om, i hvilken Grad han sønderbryder hele Principet i alle vore Valgretsbestemmelser i de forskjellige Love. For at blive valgt til Folkethinget er Reglen den, at man møder frem; altsaa sin Valgbarhed skal man konstatere ved sin personlige Nærværelse, men man kan have Grunde, som kunne blive antagne for gyldige, der fri for personlig Nærværelse. Men vor Valglov til Folkethinget og Landsthinget siger: Du Valgberettigede, som vil have Din Valgret udøvet, maa møde op paa den Plads, hvor der afstemmes, ellers gjælder det ikke. Paa Valgdagen ved Folkethingsvalg paa Valgdagen ved Landsthingsvalg og paa Valgdagen ved Valgmandsvalg gjælder ingen Afstemning ved Fuldmagt, hvormod Ingen er forpligtet til for at blive valgt til Landsthinget at være til Stede; for at være valgbar behøver han ikke at være til Stede. Vor Regel her, som er besluttet og fixeret i den bestaaende Forretningsorden, er i den Henseende ganske overensstemmende med de Regler, der følges ved Valgene til Folkethinget, til Landsthinget og til de middelbare Valg af Valgmænd. Men gaar man saa videre, til Borgerrepræsentationen i Kjøbenhavn, til Amtsraadene, til Byraadene, Vigningskommissionen, Sogneraadene, Bestyrelsen af de Fattiges Kasse, alle i Lovgivningen berørte Valg, saa kræves der for Verettigelsen af Udøvelsen af Valgretten, at den Paa-gjældende ikke møder ved Fuldmagt, men paa Stedet selv personlig og besørger det; derimod kræves i intet af Tilfældene, at den, der skal vælges, skal være til Stede. Det ærede Medlems Logik, gaende ud paa, at naar vi kunne vælge en Mand, der ikke er til Stede, saa maa han ogsaa selv kunne vælge Andre, at naar man er valgbar, selv om man ikke er til Stede, saa maa man ogsaa have Valgret, selv om man ikke er til Stede — den er i Virkeligheden ikke blot i og for sig ganske ulogisk, men er tillige fuldstændig sønderbrydende overfor hele den be-

staaende Lovgivning om Valgret og Valgbarhed. Jeg beder derfor det ærede Medlem om at forstaae os for den Slags Forsvar for sine exceptionelle Forslag til Forandring i Forretningsordenen. — Der er imidlertid endnu en Ting, jeg vil berøre. Jeg yttrede før, at Forslaget var stridende mod Landen i Grundloven, ved den Forudsætning, der laa til Grund, nemlig at man kunde udøve Rigsdagsligt i sin Fraværelse. Jeg sigtede derved til forskjellige Bestemmelser og navnlig til Bestemmelsen i § 61: Intet af Thingene kan tage nogen Beslutning, naar ikke over Halvdelen af Thingets Medlemmer ere til Stede og deltage i Afstemningen. Nu kan dog Ingen negte, at taget i sin Almindelighed forudsætter Grundloven personlig Tilstedeværelse som Betingelse for enhver som helst Udøvelse af Ens Thingmandsret, og at søgelig det ærede Medlems Forslag taget i al Almindelighed strider mod denne Paragraf. Nu veed jeg, det ærede Medlem vil sige: Ja, men at nedsætte Udvalg anerkjendes ikke for nogen Beslutning. Jeg er tilbøielig til at tro, at det før har været anerkjendt som saadan, og jeg tror, at denne Anerkjendelse aldrig har været fravegen paa anden Maade, end at dog Formanden, naar noget Medlem har forlangt, at det skulde konstateres, om Thinget var beslutningsdygtigt, og det har viist sig, at det ikke var det, har undladt at foretage Udvalgs Nedsættelse; derom tvivler jeg ikke. Saa vidt jeg skjønner, fremkom først for en 15—16 Aar siden den Forklaring af denne Paragraf, at Nedsættelse af Udvalg saavel som Valg af Formand og Viceformænd ikke vare en Beslutning eller stilledes sammen med det ind under § 61. Jeg havde nær sagt, at det først fremkom ved et Tilfælde, og jeg tror, at det aldrig tidligere siden 1849 havde været neget, at dette hører ind under § 61, saa at over Halvdelen af Medlemmerne maatte være tilstede. Der blev imidlertid engang under en midlertidig Formand øvet en anden Praxis, og fra den Tid er det, at det ikke opfattes som en Beslutning, og at man anerkjender et ved færre Stemmer end Halvdelen foretaget Valg af Bureau og af Udvalg som foretagningsmæssig gyldigt. Jeg er tilbøielig til at tro, at det er tvivlsomt grundlovmæssigt, men jeg er fuldstændig overbevist om, at dersom nogen Thingmand havde forlangt, at det, inden en saadan Thingfunktion foregik, skulde godtgjøres, at Thinget var beslutningsdygtigt efter Grundlovens § 61, saa vilde enhver Formand have imødekomet en saadan Fordring. Saa forandrede vi Forretningsordenen paa det Punkt sidst, men deri er ikke sket Noget som helst i Strid med Grundloven; thi naar